

CAP

VERMELL

Nº 15

Capdepera-Cala Rajada

Març 82

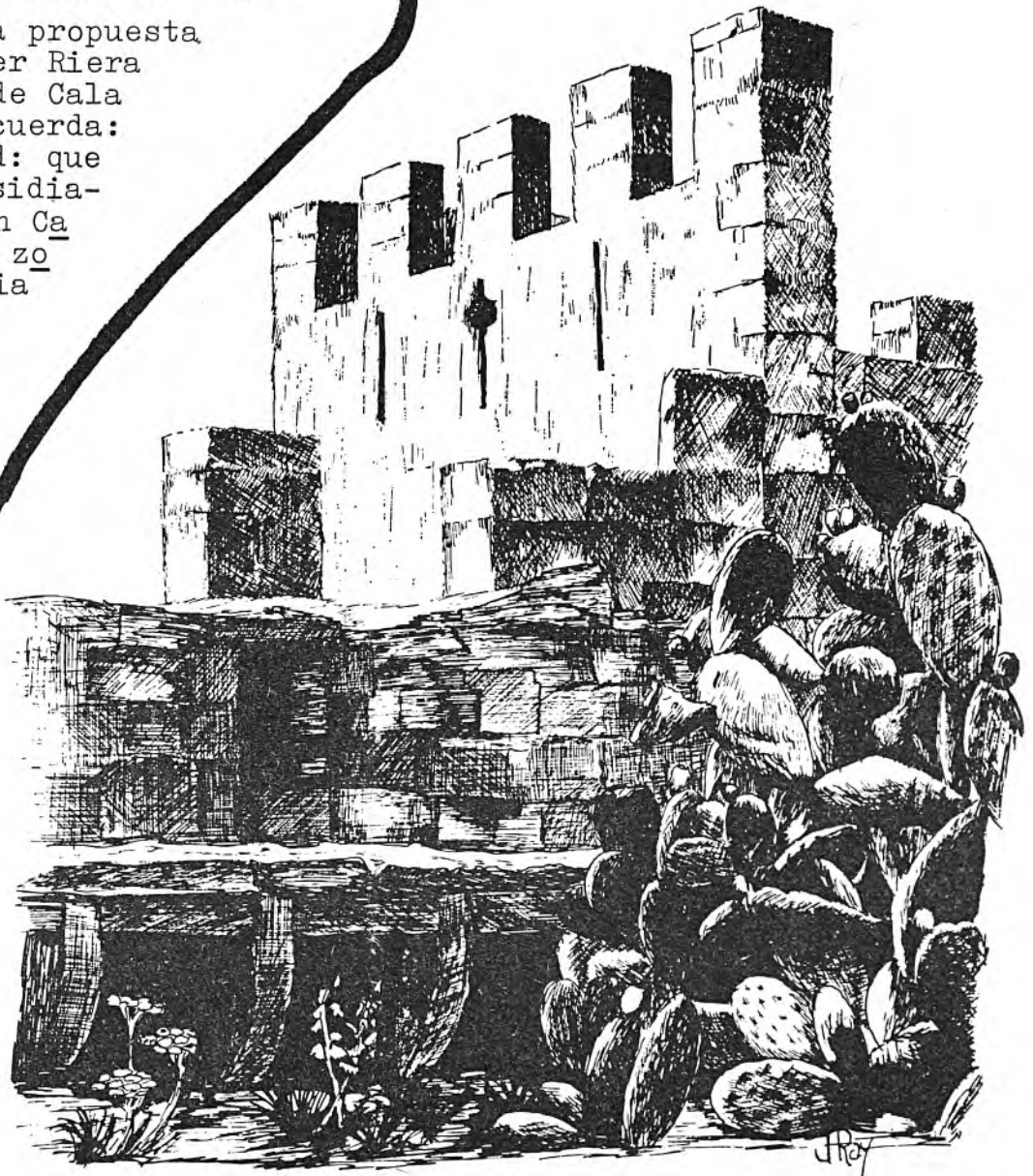

ACUERDO DEL AYUNTAMIENTO PLENO

Capdepera, 26 - febrero - 1982

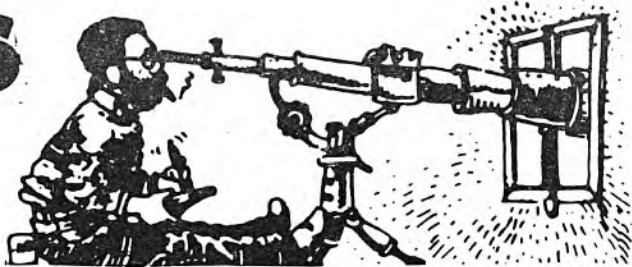
Es estudiada la propuesta del Sr. Balaguer Riera sobre la zona de Cala Agulla. Y se acuerda:

-Por unanimidad: que las Normas Subsidiarias contemplen Ca la Agulla y su zo na de influencia como zona no urbanizable, por lo que no se acepta la propuesta del Sr. Balaguer.

EL CASTELL ÉS DE TOTS

grumallons

A vegades pel poble corren notícies que un no sap fins a quin punt són fiables. En aquesta secció voldríem acostar la pregunta a l'interessat per que sigui ell mateix el qui hi faci llum.

ES VER QUE VOSTE VA OBLIGAR LES MARES A QUE COMPRASSIN VESTITS PER DESFRESSAR-SE ELS NINS?

- SOR PIEDAD: Yo les dije a las madres que no tenían que comprar vestidos. Que se arreglaran con lo que tenían por casa. Yo tenía algunos vestidos y los dejé para que se los pusieran si les servían de algo. Un disfraz es un disfraz.

DESPRES DEL DESASTRE QUE FEREN A LA TEVA CASETA DE FORA VILA, HAS SABUT QUALQUE COSA PEL QUE FA AL CAS?

- TOMEU PALLICER: Senzillament, estic ben a les fosques. Igual que el primer dia. Els fets varen ocórrer el 4 de Febrer i, per motius burocràtics, la denúncia no es va poder formalitzar fins el 2 de Març. He sentit rumors de que havien agafat qualcú però a jo no m'han informat de res. No tenc massa esperances d'aclarir gaire cosa.

PER QUE ESTA ATURAT EL RELLOTGE DEL CAMPANAR?

- GABRIEL PEREZ: El rellotge es tà aturat perquè s'ha romput la peça que aguanta el pèndul i ara hem de trobar un tècnic que la vulgui fer nova. Esperam que ho farà el que ha adobat el rellotge de La Seu.

LES DIADES ESPORTIVES ESCOLARS, DONEN EL RESULTAT QUE S'ESPERAVA O BÉ SERVEIXEN SOLS PER PERTURBAR EL NORMAL DESENVOLUPAMENT DEL CURS?

- XISCO FUSTER (Director Accidental de "S'Alzinar"): Crec que la finalitat última de les Diades és bona. Ara bé, l'organització, i ho puc dir com un més dels responsables, deixa molt que desitjar. Pens que, ben planificades i amb una autèntica col.laboració per part de tots els implicats, es podrien aconseguir uns resultats millors. Ara per ara, hi ha massa improvisació.

QUINA OPINIO TE MEREIX LA COMUNICACIÓ OFICIAL DE LA CONSTRUCCIÓ DEL NOU CENTRE ESCOLAR DE CALA RAJADA?

- JOANA TERRASSA FEMENIAS: Pens que això és la culminació d'uns anys de feina i de moltes hores perdudes per part de moltes persones que creim que aquest nou Centre podrà resoldre el problema escolar de Capdepera. Per molt que també n'hi ha de persones, que encara no ho veuen clar a això de fer unes escoles a Cala Rajada.

CREUS QUE LA RESPOSTA DONADA PELS NOSTRES REGIDORS SOBRE L'AGULLA ES SINCERA?

MIQUEL FLAQUER: Me fa molt mal acusar la gent de mentidera per una resposta donada en un ple, però em dóna què pensar que gent que sempre ha estat a favor de la urbanització ara es posi en contra. Es molt estrany.

plaça des sitjar

PANCARTES El col·lectiu per a la defensa de l'Agulla ha col·locat pancartes-banderes en llocs estratègics. A les hores d'ara les deuen tenir estojades perquè les tornaran necessitar.

ESCOLES A la fi han arribat els papers per la creació de vuit unitats d'Ensenyança General Bàsica a Cala Rajada. Es veu que s'acosten les eleccions.

OBRES Fa dies que a la Plaça de la Constitució han començat les obres per evitar el perill d'esbaldrec que amenaçava les escales de l'escola de S'Alzinar.

CADA VEGADA PITJOR Aquesta vegada tres menors, dia 18 de febrer a les 6 del matí, entraren, en pla telefilm americà, a un xalet de Na Ferrera ocupat per un matrimoni vell estranger. Amenaçaren, feren destrossa, abusaren, els feren firmar un taló i els tancaren en habitacions separades. Aquesta vegada els han trobat. ¿Hi haurà qualcú que vulgui cercar les arrels fondes de barbaritats com aquesta?

ASSOCIACIO DE VEINATS Persones acostades al PSOE han mogut papers per mirar de crear una associació de veinats a Capdepera. El cavall de batalla seria el problema de les aigües.

QUINA RESPOSTA ESPERAVES DE LA GENT CONVIDADA A DA COORDINADORA PER LA DEFENSA DE L'AGULLA?

ANGEL LOPEZ: Esperava més o manco una resposta com la que mos han donat: ha comparegut poca gent, però tampoc esperava la resposta tan descarada de la gent que no ha comparegut. Estic molt content de la gran participació de gent jove.

VIVENDES L'Ajuntament ha posat en marxa uns contactes perquè les famílies amb poques possibilitats econòmiques puguin tenir sa pròpia casa.

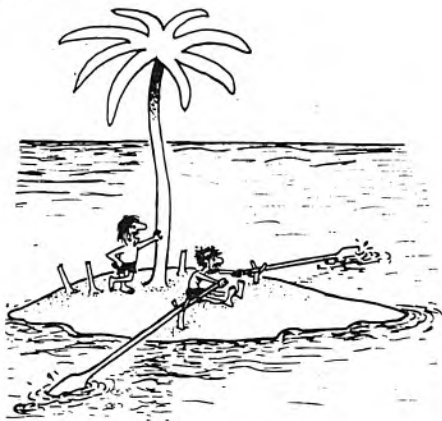
JA HO VAL ! Lo que ho val són els vots. Ningú s'ha atrevit a voler urbanitzar l'Agulla abans de les pròximes eleccions. Viurem un compàs d'espera, però no serà llarg.

plaça des sitjar

PINTURA Una vegada més nos podem esplaïar en la contemplació de racons del nostre poble recreats pel plomí del nostre amic Joan Nebot "Ray". L'exposició, on també hi haurà bodegons a l'oli, es farà en el Saló de "La Caixa" de Capdepera del 18 al 21 de març.

CONCERT Si no hi ha canvis, la Coral de S'Alzinar es presentarà al poble dia 28 d'aquest mes a l'Església de Capdepera. També hi haurà algunes actuacions instrumentals.

MULTES A alguns empresaris de la construcció els han caigut multes bastant feixugues per tenir homes del paro treballant. Sempre quedam amb l'endarrer de sebre si per les altes esferes deuen mirar tan prim amb això de guanyar un "plus".

PLAFONS A la plaça de l'Orient i a la dels Pins hi han col·locat uns grans plafons amb els plànols de Capdepera i Cala Rajada. És una pena que no estiguin més actualitzats; per exemple: de Sa Font de Sa Cala només hi figura Na Taconera.

CLOTS Aquesta vegada no vos volem parlar dels de la carretera d'Artà o de la travessera B. Coves perquè no tenen remei, pareix. Lo més fotut és que en el carrer de Ca's Bombo n'hi ha un que torna insignificant els altres devora ell.

SABONERA Si les coses segueixen com fins ara, a la publicitat turística de Canyamel hi podran afegir que venguin sense sabó. Bastarà que es banyin en les seves aigües perquè quedin empapats del sabó i detergents d'Artà. I, si no ho creis, anau a guaitar al torrent quan passa pel molí de l'Alzina.

FRESSES Els "darrers dies" han servit per comprovar els distints estils i sensibilitats dels mestres i pares. Des dels que no perden ocasió de fer una "bufa" i una ostentació descarada, als que han fet servir enginy i imaginació per aprofitar les mil coses que tothom té a ca seva per desfressar-se.

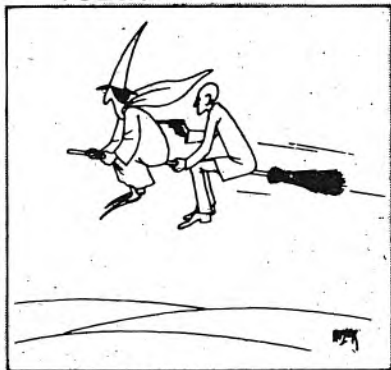

LLOCS DE VENDA:

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria. Plaça de l'Orient.
- Llibreria. Cala Rajada.
- Llibreria Escolar.

perquè ?

- PER QUE en tota la comarca no hi ha cap escola d'orientació agrícola?
- PER QUE encara mos hem de mossegar la llengua més de dues vegades?
- PER QUE enlloc del Batle no hi va un gabellí distint cada vegada a Alemanya i així prest hi passarem tots?
- PER QUE fer una gàbia tan grossa si l'aucell sempre vola?

nus en paraules Antoni Garau

- 1 - Es barallen per esser Regne quan ni els hi han deixat esser País.
- 2 - Els nostres estimats polítics provaran altra volta els exàmens d'unes eleccions perquè es pensen que tendran uns mals examinadors.
- 3 - Hi ha genteta que ha après molt bé l'antiga lliçó: Val més no dir res que dir mentides.
- 4 - Qui lluita per servir la bellesa de les nostres muntanyes i cales, que no destrossi el seu cos; i, qui creu que tota persona té una ànima, que no vengui la natura de la nostra terra per uns doblers que mai tendran ànima.
- 5 - Mai per mai esborreu aquesta confessió: La meva violència, a qui fa més mal, és a mi mateix.

DURANT EL MES DE FEBRER.....

HAN NASCUT:

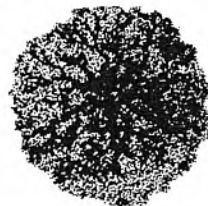
Pedro Francisco Bonet Servera, d'En Pedro i de Na Catalina.
José Antonio Medina Pons, d'En José i de Na Antonia.
David Salinas de la Torre, d'En Francisco i de Na Maria del Carmen.
Gloria Cantó Liesegan, d'En Mateo i de Na Berta.
Silverio Rosa Lorenzo, d'En Silverio i de Na Juana.
Marta Pilar Gonzales Romera, d'En Francisco i de Na Maria del Pilar.
Mónica Risco Ferrera, d'En Juan i de Na Eugenia.
Noelia Rey Sanchez, d'En Manuel i de Na Teresa.

S'HAN CASAT:

En Manuel Ruiz Peralta amb Na Rosa Ballester Fernandez.
N'Angel Martinez Izquierdo amb Na Maria José Becerra Sanchez.
En Miguel Rexach Garau amb Na Antonia Vives Alemany.
En Miquel Flaquer Colom amb Na Jane Anne Bell.

HAN MORT:

En Sebastian Ginard Fernandez.
Na Maria Terrasa Fornes.
N'Antonio Orpi Llinas

La Sala

EXTRACTOS DE ACUERDOS DEL AYUNTAMIENTO PLENO

4 - febrero - 1982

En materia urbanística son estudiados varios proyectos:

Aprobación provisional proyecto de urbanización N'Aguait.

Proyecto de urbanización del polígono de Cala Mezquida, que queda sobre la mesa.

Proyecto de urbanización Cala Lliteras, que queda sobre la mesa.

Se aprueba el pliego de condiciones para la contratación del ensanche del Camino de Ses Tellaioles, en su segunda fase.

En materia de Educación se adoptan varios acuerdos relacionados con las escuelas de Cala Rajada: Solicitar informe de la Delegación de Ministerio de Educación sobre el estado en que se encuentra el expediente de construcción de un grupo escolar en Cala Rajada.

Se estudian los problemas que plantea a la escuela de Capdepera la celebración de una colonia de verano, acordándose hacer unas gestiones con la dirección de dicha colonia, en orden a solucionarlos.

26 - febrero - 1982

Es estudiada la propuesta del Sr. Balaguer Riera sobre la zona de Cala Agulla. Y se acuerda:

-Por Unanimidad: que las Normas Subsidiarias contemplen Cala Agulla y su zona de influencia como zona no urbanizable, por lo que no se acepta la propuesta del Sr. Balaguer.

-Por siete votos en contra y seis a favor: se rechaza la propuesta de gestionar la compra de terrenos lindantes con la playa.

-Por Unanimidad: se acuerda solicitar de la Jefatura de Costas un nuevo deslinde de la playa; que las Normas Subsidiarias prevean unos accesos a la playa y que se realicen estudios para conocer las necesidades de la playa.

En relación con el vertido de aguas residuales al Torrente de Canyamel, por el Municipio de Artá, se acuerda elevar una protesta a dicho Ayuntamiento, al tiempo que se solicita se abstenga de seguir vertiendo dichas aguas.

Así mismo se aprueba el expediente de contribuciones especiales para las obras de saneamiento de Capdepera.

Se aprueban los pliegos de condiciones para la concesión de instalaciones temporales en las playas.

Por último, se da cuenta al Pleno del escrito de la Delegación del Ministerio de Educación, por el que se comunica que se ha aprobado la construcción del centro escolar de Cala Rajada y que las obras darán comienzo en unos meses.

En materia económica son aprobados los presupuestos Ordinario y de Inversiones para el ejercicio de 1982.

4 - marzo - 1982

En materia urbanística son aprobados los proyectos de dotación de servicios a la zona de Son Moll y el de pavimentación y encintado de varias calles de Cala Rajada, que aun carecen de estos servicios.

L'ESVORANC

Joan Rai

MALLORQUI SI, PERO CLAR I CATALA

Fa temps que l'amic Joan Rai m'havia demanat que escrigués que com sobre la unitat de la llengua catalana i ara, per motius que no vénen al cas, m'he decidit a fer-ho i, a més, demanar-li que ho pu bliqui a la seva secció fixa L'Es voranc, perquè fan falta molts es vorancs per a il.luminar la fosca.

He de confessar que fa temps que m'intriga el sebre quin idioma és aquest que alguns anomenen "Ma llorquí" i d'altres "Balear" M'in triga perquè fa molta estona que en sent parlar, però encara no he trobat res ni ningú que m'ho acla reixi d'una vegada: he cercat, per les llibreries, gramàtiques ma llorquines o balears, diccionaris qualque llibre divulgatiu que m'ex plicàs d'una manera racional i his tòrica el naixement d'aquest idio ma, la seva evolució, etc.; però, malgrat els meus esforços, l'únic que he trobat ha estat un pamflet del "Sentro Kultural Mallorquí" on més o manco es dóna a entendre que la Gramàtica Mallorquina és el que cadacú vulgui, o sigui, no res.

A falta de material escrit re- curriré a un exemple pràctic per a explicar el que alguns entenen per Idioma Mallorquí: Estava so- pant en un restaurant d'aquests que s'auto-anomenen típics mallor quins i en acabar se'm va ocórrer demanar un "tallat". La senyora que servia les taules em va res- pondre que allà no parlaven cata- là, que parlaven mallorquí i en mallorquí el que demanava es deia "cortado". Com podeu suposar, em quedí al.lucinat i fui incapaç de respondre a aquella barbaritat. Després he reflexionat i aquest fet m'ha ajudat a desvetllar el misteri sobre aquest idioma mallor quí. D'aquest fet he deduit:

- 1: Que aquest mallorquí és el castellà que es parla a Ma llorca.
- 2: Que és una mescla de caste llà i català, o sigui, par lar dos idiomes al mateix temps.
- 3: Que no existeix cap idioma específicament mallorquí i que aquest només és un in- vent més de le fòbia vis- ceral anti-catalanista.

Ho sent molt per aquests mallor quins de "Santiago y cierra Es-

pana", però no existeix cap idio ma específicament mallorquí i ells no tenen la suficient capa- citat craniana per a inventar-se'l. A més a més, negar que al País Valencià, a Les Illes i a Cata- lunya, es parla el mateix idio- ma, a n'aquestes altures, el menys que fa és rialles, quan no plo- rera. A finals del segle XX, quan una enciclopèdia o un ordinador ho saben tot, voler sumar dos i dos= cinc és una estupidesa, i en aquest cas, voler fer del català tres o quatre idiomes diferents és també una estupidesa o un ac- te de mala llet. Precisament en la mala llet es trobar el quid de la qüestió: tothom que ho vulgui sebre sap que el llenguatge es-

crit té per funció la comunicació. Quan xerram, tots els que parlam el mateix idioma ens entenem, però a l'hora d'escriure es necessiten unes regles que unifiquin les distintes formes dialectals que componen un idioma. No hi ha cap llengua en el món que s'escrigui així com es parla i el català no és una excepció; la unificació del llenguatge escrit és una necessitat per a que pugui dur a terme la seva missió, que és comunicar, sense la qual no té cap sentit. Per tant, la gramàtica catalana és la unificació de totes les formes dialectals catalanes, el mallorquí inclòit, i no una imposició de cap forma dialectal concreta.

Deia que en la mala llet es troba el quid de la qüestió perquè no acceptar això suposa l'esquartar la llengua (per cert, a Manacor parlen la mateixa llengua que a Felanitx?) en trossets minúsculs i, per tant, inservibles. Per altra banda, la llengua és l'element que dona més caràcter a una nació i dividir la llengua pot suposar la mort d'aquesta nació. Els espanyols ho saben a 7 n'això i no volen que el castellà que es parla a Sevilla es digui sevillà o el de Salamanca salmantí o el de Mèxic mexicà perquè, evidentment, això significaria la seva sentència de mort. Però, vius que són ells, s'han inventat la "Lengua Valenciana" i la "Lengua Balear" i el que no volen per a ells ens ho endosen a nosaltres: és o no mala llet això?.

De totes maneres, és difícil inventar-se llengües noves perquè suposa una feina enorme i irrealitzable per a persones que no

tenen coneixements lingüístics. La "Lengua Valenciana" és un invent fatu i vergonyós perquè el que es pretén és escriure talment com es parla, a més, amb una greu intoxicació de castellanismes que converteix la llengua en una riulla, en un intent inútil que condemna a mort sense remissió al poble valencià com a tal poble, per a passar (com no!) a engreixar la llista d'"espanolitos colonizados y evangelizados", més o menys com els indis d'Amèrica del Sud. Això que dic del poble valencià també es pot traspassar al poble mallorquí: en nom de lo valencià i lo mallorquí s'està matant l'essència del poble valencià i del poble mallorquí (tragicòmic però cert!) i la nostra essència, agradi o no agradi, és catalana. Si un braç del nostre cos ens demanàs la independència i li donàssim el condemnariem a mort, perquè és evident que un braç no pot tenir vida pròpia; així també, el nostre poble mallorquí necessita viure amb tot el seu cos-nació i, en comptes de demanar-li la independència a ella, el que té que fer és demanar la independència de tot el seu cos enfront de l'altre cos estranger que el té dominat i, sobre tot, confús i en tabanat.

Evidentment que podem dir "mallorquí", però com un de Salamanca diu salmantí, sempre tenent en compta que aquest salmantí és una forma dialectal del castellà. Per tant, mallorquí sí, però clar i català.

Miquel Flaquer

Hem fet aquest número:

Joan Nebot	Joan M. Rosa
Mari Germa Melis	Margalida Rexach
Joana Colom	Gori Mateu
Jaume Fuster	Miquel Flaquer
Biel Pérez	Mateu Gili
Toni Garau	Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Ani Muñoz	Capdepera-Cala Rajada
Pep Terrassa	Març 1982
Maria Vives	Carrer d'es Port, 43 - CAPDEPERA
Maria del Carme Fuster	Dipòsit legal: P.M. 497/80

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

COL·LABORACIONS

AQUEST MÓN ESTA BEN MILITARITZAT,
¿QUI EL DESMILITARITZARA?
EL DESMILITARITZADOR QUE EL
DESMILITARITZI
CON DESMILITARITZADOR SERA.

- Eh, escolta! Això de la desmilitarització és una bona cosa, ¿que no és ver?

- Sí, ja ho crec, però que comencin els altres.

- Però, si els altres són els dolents, ¿qui ha de començar?

UN MÓN AMB EXERCITS

Sempre s'ha dit que l'exèrcit és necessari per la defensa del territori nacional. Però és ben cert que sense exèrcit no es pot atacar, i els super-exèrcits de les grans potències mundials responen clarament a un interès agressiu. Les modernes armes nuclears estan pensades per agredir brutalment, anul·lant la possibilitat de resposta de l'agredit. O també un es pot defensar amb les armes nuclears, però agredint amb un contra-atac. I és que això de ser el més fort i el més poderós és lo que més convé de tot! Els homes encara contemplen, dintre del joc polític, la possibilitat pràctica d'atacar-se bèl·licament; i saben trobar els mitjans més efectius per a fer-ho.

REPRESSIÓ A TRAVERS DE L'EXERCIT

Però encara hi ha una altra forma d'agressió: no cap a fora, sinó cap a dintre, l'agressió als ciutadans. L'exèrcit és el darrer recurs per aturar les serpentes al·liberadores del poble. Quan surt un

"problema", i si la policia no basta, en el cas de que se tengui un exèrcit a mà, es treuen els tanques al carrer (Polonia), i "problema resolt"! Tot sigui per que hi hagi orde.

EL CULTE-SERVEI A LES ARMES (EL SERVEI MILITAR)

Les armes són el símbol suprem del poder material, per això s'exhibeixen de tant en tant i es penjen a la paret; no convé que estiguin massa en secret. A l'exèrcit és allà on aprens de manera pràctica la regla bàsica d'aquest món: que si vols que tot et vagi bé, més val que creguis al qui té el poder material. I, en acabar la mili, ja estàs ben arreglat i llest per viure ordenadament, sense il·lusions de foll, com una persona digna que enten el món: lo que convé es estar al costat del qui té les riendes estretes!

EL NEGOCI DE L'AGRESSIÓ

L'agressió és una cosa productiva, de resultats pràctics: amb violència es pot tenir lo que es vulgui. Per això la tecnologia i els mitjans d'agressió bèl·lica com a bé de consum mouen el capital en una economia de mercat. Es produeixen armes cada vegada més efectives i contundents que s'ofereixen a bon preu als que vulguin barallar-se. Es dona ajuda militar quan es tracta de protegir un orde que convé molt. A vegades, tenir entrada en un determinat mercat bèl·lic, o rebre ajuda militar implica l'existència de certes bases a la nació. Una guerra a qualque lloc del Tercer Món és un negoci que sempre convé, però que tampoc no sigui massa grossa, sinó que duri molt. I per a nosaltres, els que ja no gastam espardenyas, nos guardam la bomba de neutrons, que tan sols mata les persones i respecta els mitjans de producció, o sigui, el capital.

entrevistes

Ficat a la porta hi ha un paper. Amb lletres negres vermelles diu: Casa de Cultura. Puj l'escala cap al pis. Una sala gran, moltes cadires encoixinades, molts de focus penjats dels taulons. Rera una taula, assegut i amb cara d'avorriment, un nin de set o vuit anys guarda. Puj l'altra escala que condueix al porxo. Allí, sota la teulada, amb les finestres tapades amb cartóns, és el lloc on els components de la Banda de Música es reuneixen per assajar. Estan en plena feina. L'assaig d'una peça nova els fa anar de cul. Surt des-gavellada. El director para la música. Dóna ordres. Tornem a la primera repetició. Hi tornam. Surt un poc més compassat. Tots s'afanyen en posar-hi cura. El director els condueix amb gests significatius. Les notes s'agombolen, agafen ritme. Però tot encara surt sense matisos. Com un poema llegit sense punts ni comes. Es un dissabte a les nou de la nit. Componen la Banda unes catorze persones. Entre elles hi ha nins, joves i no tant joves. I un pensa que aquests nins deuen tenir els seus companys al cinema, que les promeses o les esposes dels joves deuen estar soles a casa, que les dones dels no tant joves... La música du "música" i és un dissabte a vespre. Sacrificis... Privacions... Acaben la peça. Els alens són espessos, acusen l'esforç i el cansament. Però, malgrat tot, hi ha lluïssors rioleres als ulls, hi ha un rictus de satisfacció als rostres. La peça és difícil, però, aiximateix l'han encertada. Poc a poc arriben lluny. Febre que no deixa arribar a matar. El món no va fer-se en un dia, i, sobretot, en dissabte.

¿QUANTS DE MÚSICS FORMAU LA BANDA?

Actualment som catorze.

¿HI HA AL.LOTS JOVES QUE SE PREPAREN PER SER MÚSICS?

Sí. En tenim vuit. Aquests vuit al.lots ara aprenen a tocar un instrument. A més tenim aquests tres que ja toquen amb noltros. Endemés toquen bé.

¿QUIN SON ELS VOSTRES PROJECTES PER AQUEST ANY?

Per l'estiu que ve tenim les intencions de fer la mateixa feina que férem l'estiu passat. En primer lloc, tocar a tots els hotels que mos ho demanin. I després, juntament amb la banda de Son Servera, fer els concerts acostumats per les festes patronals. Com també fer els concerts que férem antany per les barriades turístiques. Això, més o menys, són els nostros projectes, tenint en compte que no podem dir res en clar. L'Ajuntament, de fet, no mos ha fet cap contracte per poder assegurar que farem aquesta feina.

Però lo més segur és que sí.

Puntura sí, però sense un contracte no podem assegurar res en sí. Pareix que l'Ajuntament fa comptes de fer-nos fer la feina que férem l'any passat.

SI LES VOSTRES IDEES ES COMPLEIXEN PENSAU FER UN ALTRE CONCERT A CAPDEPERA, ¿NO ÉS VER?

Per aquest concert tenim molt poc temps, a no ser que repetiguem les peces que ja tocàrem a l'altre. Si tenim temps per assajar peces noves, sí que farem un nou concert.

Però totes aquestes coses depenen també de "la marxa".

COM A BANDA QUE EN PODRÍEM DIR INDEPENDENT, ¿QUINES AJUDES TENIU TANT D'INSTITUCIONS OFICIALS COM PRIVADES?

Ajudes, ajudes, del Consell.

L'Ajuntament mos ha pagat els "trajes", mos ha comprat instruments i mos cedeix aquest local per a assajar.

I també mos paga els concerts que feim.

LA MUNICIPALITZACIO DE LA BANDA, ¿PODRIA SER PROFITOSA O NO?

Sí.

Sí.

Jo crec que sí.

Sí. Almenys estariem segurs que tendriem activitats musicals; així com ara mos preparam sense tenir res en clar. Encara que això condicionarà la nostra llibertat.

QUANTS INSTRUMENTS LI FALTEN A LA BANDA PERQUE SONI AMB UN MINIM DE DIGNITAT MUSICAL?

Per exemple: trompes, flautes, requints, un saxo-baríton...

Oboe.

L'oboe fa falta, però és un dels instruments més delicats.

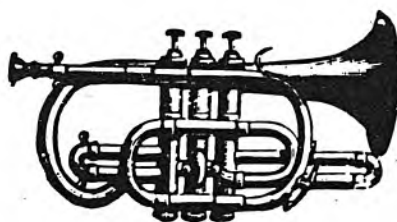
DIFERENTES VEGADES S'HA PARLAT, JO HO HE SENTIT A NIVELL MUNICIPAL, DE CONTRACTAR UN DIRECTOR EXTERN. JO PREGUNT: ¿SE RESOLDRIEN AIXI ELS PROBLEMES DE LA BANDA, O SE GASTARIEN INUTILMENT UNS DOBLERS QUE LA BANDA NECESSITA PER A LA SEVA SUPERVIVENCIA?

Per mi ja ho has dit tot.

Si hi havia molts de músics i un bon director, així aniria bé, i no és que tenguem cap queixa del que tenim; al contrari, pentura amb un altre director molts dels que ara tocam no tocaríem. Però si el di-

rector ha de cobrar, els músics no voldríem estar sense paga. Això també ho pots posar.

A un poble com Capdepera, dels habitants que tenim a Capdepera, crec que tots els doblers que s'han de gastar amb un director extern, val més que es gastin amb la Banda i sortirà molt millor.

El fet de que es digui que s'ha de dur un director de fora és per fer política i res més.

Ben segur que sí.

PARTINT DEL CONJUNT D'INQUIETS CULTURALS, HI HA QUI HA TRAÇAT UNA RETXA. ¿VOLTROS ADMETEU AQUESTA RETXA?

Jo no.

Jo si que no.

No només no l'admetem, sinó que pregam perquè això no passi de pares a fills.

AQUESTA POLITICA DE "CAPELLETA" QUE SE PRACTICA DINS EL POBLE DES DE FA TEMPS, I QUE TOTS SABEM QUE ÉS UN PRODUCTE DE L'EGOISME I L'ENVEJA, ¿AFECTA DE QUALQUE MANERA EL BON DESENVOLUPAMENT DE LA BANDA?

Jo crec que mos fa anar millor. En lloc de xerrar de les "capelletes" assajam molt més.

No mos afecta gens, ni mica mos afecta. Tot al revés: mos estimula.

(Moltes rialles)

¿QUE ES LO QUE LA BANDA NECESSITA PER SORTIR DE L'ENDROPIMENT? ¿ES QUESTIO ECONOMICA, O BE MANCA AFECTIVA PER PART D'INSTITUCIONS I COMUNITAT?

Es lo darrer. Per part de les institucions.

Mira aquest estiu quants de concerts hem fet per l'Ajuntament i no hem vist ningú, ni un regidor. A no ser una vegada En Femenies que, per casualitat, passava i mos va sentir.

Això no importa dir-ho.

Es pardal tu, si és ver. Mos han ajudat pagant, però no hem vist ningú: ni un municipal.

L'INDIFERENCIA CREA SOLEDAT,
¿VOS SENTIU TOT SOLS?

Mos hi hem sentit bastant, però pareix que ara ha canviat.

Sobre tot la gent mos respon, que és lo que de veres importa.

En el concert que férem a Capdepera mos demostraren que no hi estem tot sols.

Mos pensàvem que no vendria tanta gent.

Esteim molt contents del poble de Capdepera.

¿CREIS QUE SERIA BO PER A TOTS QUE TOTS ELS GRUPS AMB INQUIETUDS CULTURALS S'AJUNTASSIN DINS UNA SOCIETAT CULTURAL PEL POBLE?

Si això es pogués aconseguir, Capdepera seria el millor poble de Mallorca.

Es molt interessant. Això que has dit seria grandíós: que tots els grups s'ajuntassin en un sol patronat.

Es la base més urgent de la nostra cultura.

Tot això tendria una força terrible.

Estic segur que no trobarem en tot Mallorca un poble on tanta gent dediqui tantes hores a fer cultura.

¿ESTAU CONTENTS DE ESSER MUSICS?

Clar que sí.

Contents i orgullosos.

Això mateix: sobretot orgullosos

Amb les animalades que m'han fet tant quan era jove com de vell, si tornàs néixer, encara tornaria a ser músic.

No hi ha dubte que la música es porta dins la sang. No hi ha dubte de que els nostres músics la porten dins el cor. No hi ha dubte, tampoc, de que malgrat l'heretat rebuda d'uns anys d'apocament, d'uns anys d'inmovilisme primer i d'uns anys en que la possessió de bens materials havien tirat a la cuneta tots els bens espirituals, tots els anhels culturals després, els nostres músics han sabut mantenir encès, i fins i tot protegir, l'esclat de claror refulgent de l'esperit musical del nostre poble.

Cal que recordem que els dissabtes, quan gaudim del fi de setmana, quan no tenim res a fer, quan ens embadalim davant les ximpleries de qualsevol programa televisiu, hi ha uns homos que, allà dalt, en el porxo d'un casal, s'esforcen per mantenir viu un tresor de la nostra cultura.

La recollida dels fems, com tot allò que put, dóna molt que xerrar. Que si pel carrer es veuen poals a tota hora, que si no es fa la recollida així com cal, que si és molt car, que si hi ha cases que no treuen els fems en el carrer i ha de pagar... Probablement, els qui ho veuen des d'un altre caire són els qui ho toquen amb les mans cada dia. Per això hem volgut mantenir un canvi d'impressions amb el responsable de la recollida dels fems, En Miquel Alzina "Cuní".

-COM VEUS EL PROBLEMA DE LA RECOLLIDA DELS FEMS, MIQUEL?

-Pens que hi ha moltes coses que podrien millorar.

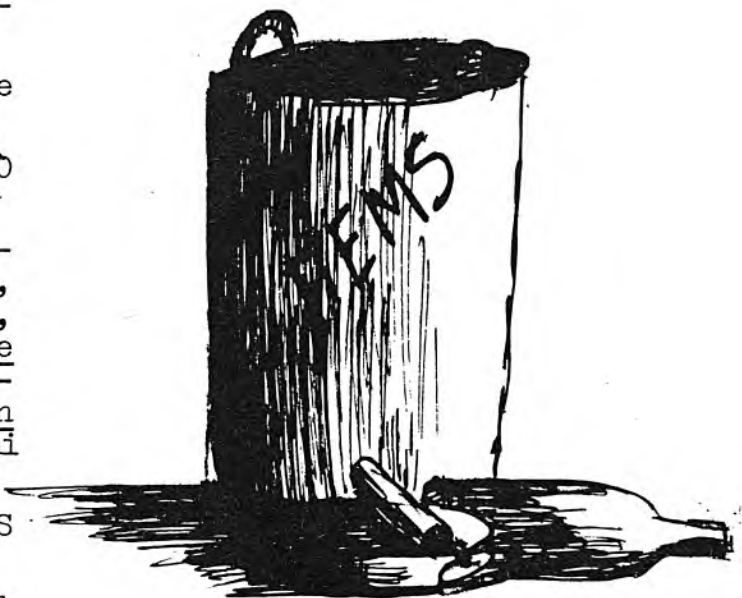
-BÉ, SÍ, AIXÒ SEMPRE SE DIU, PERÒ QUÈ ÉS ALLÒ QUE ES PODRIA FER?

-De moment, i de cara a la temporada que està a punt de començar, que és quan la feina empeny fort, hem convocat una reunió amb representants de les associacions de veïns, Associació d'Hotels i Ajuntament, per veure si entre tots hi posam remei.

-I QUINA AJUDA ESPERES D'AQUESTES ENTITATS?

-A través de les associacions, noltros esperam que la gent, en general, col.labori. L'any passat es varen repartir unes fulles explicant els horaris de recollida però no se n'ha fet gaire cas. Demanam que no es treguin els fems de bon matí allà a on saben que es recullen el vespre. Jo he vist gent omplir els poals de l'Ajuntament amb una capsota grossa, molt abans de la recollida, sense que quedàs lloc per a les bosses dels altres veïns i, llavors, les han de posar en terra i quan passen cans o moixos... què vos he de dir? Això no pot ésser! Els homes no poden passar amb la granera darrera-darrera. Si la gent no compleix, jo no puc dir als homes que ho facin millor. Hi ha gent que té el poal molt brut. No sé com el poden aquantar dins ca seva.

A l'Ajuntament li demanaria que vigilassin el compliment d'aquestes normes per part dels veïns. I

que no hi hagués tants de cans a lloure.

Noltros, com empresa, creim que podem millorar molt i ho volem fer. Però això és impossible si no hi posam tots un poc de bona voluntat.

-VOLS AFEGIR ALGUNA COSA MÉS?

-Sí. Que a l'hora de pagar, sempre n'hi ha que no els hi cau bé. I entre els mals pagadors i lo que se'n du el cobrador, se'n van un grapat de doblers que, o els ha de posar l'Ajuntament d'un altre lloc o mos quedarem sense cobrarlos.

Fins aquí lo que mos ha dit En Miquel. Si qualcú hi vol afegir alguna cosa més, que ho digui.

COL·LABORACIONS

MATERIALS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA

NOTES PER A UN EXPEDIENT. EL CAS TELL

El Castell fa temps que ha deixat de ser-nos útil, la seva protecció no nos interessa; però, així i tot, conserva per als capdeperins uns valors sentimentals i culturals.

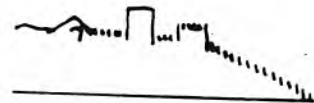
La situació en que es troba avui en dia demana una resposta per part de la gent interessada en conservar-lo, decidida a no patir la frustració de contemplar com mos cau a bocins. Crec que és necessari començar a estudiar el seu present, a preveure el futur, a organitzar-nos, a fer camí. Aquestes retxes volen esser una primera contribució interessada i al servei de tota iniciativa veritablement popular.

¿Quins fets històrics hem de tenir en compte per poder entendre la situació d'avui en dia? És la qüestió que mou totes les meves reflexions.

Crec que lo primer que s'ha de sebre és que quan es va fer el Castell no va esser amb l'intenció de fer un refugi qualsevol, sinó la de construir un poble enmurallat, com puguí esser, per exemple, Alcúdia. El Castell es va fer perquè s'hi poguessin edificar cases de dins. L'any 1328 varen quedar instal·lades dins el recinte, després de moltes pressions i d'unes ajudes econòmiques de part del Rei, un bon grapat de capdeperins que fins llavors havien viscut escampats pel camp. És per això que es pot considerar aquest any com la data del naixement de Capdepera.

Un altre grapat de gabellins seguiren visquent en el camp, agrupats entorn de les possessions més grans i que tenien la seva pròpia torre de defensa. Eren aquestes: S'Heretat, Son Xona, Ca'n Guisca-

fré, Son Terrassa, Son Barbassa, Ca'n Cofeta i Es Claper. Aquella gent era conscient de la inseguretat en que es trobaven visquent banda fora la protecció de la murada; però les cases de dins el Castell devien esser petitíssimes, incòmodes; endemés, era molt molest tenir que pujar cada dia, carregar amb els vells, deixar els animals, etc.

Sabien que, quan el vent venia de xaloc era més arriscat el quedar-se a romandre a fora. L'amo de Sa Mesquida avisava els seus misatges els dies de xaloc:

Ses portes fan nyic, nyic;
es moro pot venir anit.

A principis del segle XIX, casitotom ja havia sortit del Castell. Les cases havien quedat abandonades. L'any 1820 l'Ajuntament ja estava en el mateix lloc que avui en dia i, supòs, que no devia esser un edifici aïllat. Ja es plantejava la construcció d'una nova església a baix de la muntanya. Entre el poble i els llogarets hi havia unes 1200 ànimes.

Voltant el Castell hi havia una zona que era propietat comunal. Segurament perdérem aquells terrenys com a conseqüència de les lleis de desamortització. Un dels que varen sebre aprofitar la circumstància per fer-se seva una part de la muntanya va esser en Mateu Espinosa (Dama). La gent, recordant-li el fet, li cantava:

Per amor de Déu, Mateu,
no facis desinvoltures
que lo que abans eren comunes
ara tu t'ho has fet teu.

L'any 1856 el Castell va deixar
d'esser considerat d'utilitat mili

tar; així que, per Real Orde, el
governador i la guarnició militar
abandonaren la plaça. Després l'Es
tat es farà càrrec del Castell i
el treurà a subasta pública.

Pep Terrassa

Els valors de l'educació

Ens ha tocat trobar aquesta ex
periència difícil de viure entre
dos móns, de veure com es tren
quen uns valors que, des de mol
tes generacions passades, imposa
ven un ritme i una direcció a
l'existència humana.

Es cert que encara vivim enmar
cats per les nocions del bé i
del mal. A l'escola, a casa nos
tra, en el món social es fan cons
tantment judicis sobre el que es
tà bé i sobre el que està mala
ment.

El que passa és que, a lo llarg
del temps, ens adonam que els /
valors vàlids acceptats com a và
lids dins una època molt concre
ta, perden la seva força i es fa
precís cercar-ne de nous.

No podem descansar en l'expe
riència dels nostres pares per a
solventar els problemes perso
nals. Han canviat les circumstàn
cies i es fa precís cercar nous
camins per assolir les nostres
responsabilitats.

Hi ha una gran crisi de valors,
ja que l'homo no pot acceptar unes
creències que se li imposen des
de l'exterior. Necessita descobrir
i destriar per si mateix les /
creències que donin sentit a la
seva vida.

L'home ha de deixar de manejar
idees molt generals, imposades o
manllevades, per començar a sen
tir a dintre la força de la jus
tícia, la netedat de la humil ve
ritat i l'encert de la decisió
personal. Si ho fa així, haurà
nascut un home lliure.

—Sólo quiero, hijo mio, que hablemos razonablemente.

No hi ha dubte, se està impo
sant una nova societat. L'indivi
du s'imposa damunt la massa anò
nima i sense personalitat. A par
tir d'aquest fet, comença un nou
món,

- on es pot tenir
una nova mirada,
- on es pot mantenir
una confiança amb un mateix,
- on es pot tenir fe
en la bondat de l'homo,
- on es pot descobrir
el camí cap a l'interior,
- on arriba la lliberació
de l'esclavitud,
- on es troba la pau
i la convivència.

Es cert que els pares i profes
sors poden transmetre valors, pe
rò més amb les seves obres que amb
les seves paraules. Poden ensenyar
valors visquent-los realment.

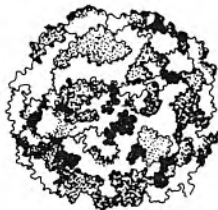
Si els pares volen que els fills valorin l'honradesa han de demostrar diàriament que són honorats.

Si volen que els fills valorin la generositat, ells han de esser generosos.

Si volen que els fills adoptin els valors cristians, ells s'han de comportar com a cristians.

Es pot dir que els pares no han de perseguir als seus fills amb sermons instructius i moralitzadors. No han d'estar continuament sermonejant, imposant, avergonyint.... Es millor que, des d'una irrenunciable sinceritat, facin camí visquent amb honestedat les seves conviccions.

Gori Mateu

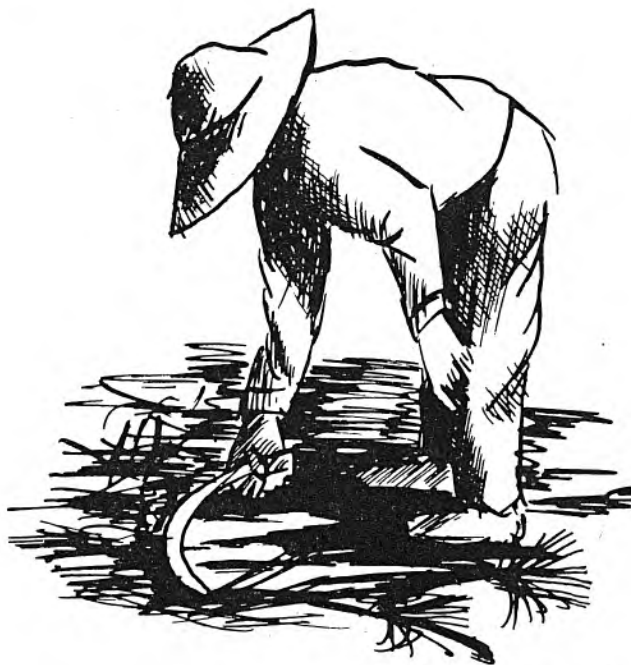

LA BARQUERA (I)

Quan arribàrem al comellar de Font Salada era gairebé horabaixa. El sol, ajupit sobre el Puig del Voltor, llençava esclafits de claror sobre els penya-serrats rojencs que tanquen la vall per llebeig. No se torbaria gaire el comellar a amarar-se d'ombres. Per l'indret del turó de Sa Duàia, on, entre roquissar i garriga, s'alça el buc del casal, roncaven una colla de tudons. Tot el coltant eren muntanyes altes i turons. Turons i muntanyes. Pinar i garriga. Garriga i pinar, tot el que la vista alcançava. I cap al llevant, per un freu entre dos penyals abruptes, una tiranguella de mar emblavissada. El paisatge era una immensa cabellera de verdor, sobre la qual suraven corbes suaus i retallats altius. Era al mateix temps salvatge i assossegat, desgavellat i aclaparador.

Allí passariem dues setmanes o tres, pentura més. La idea de passar-me un bon grapat de dies de cara als elements vius i salvatges, de viure d'esquena al món organitzat, m'encisava, malgrat el treball feixuc i esgotador.

Baixàrem al comellar pel Coll de les Costellades, per un camí de pedreny esmolat i de ginyes fondes. A cada revolt, el carro semblava enlairar-se, botant de còdol en còdol, com si volgués tombar-se dins el fondal. Arribàrem a baix, a un redol tapat de

pinar esplèndid, atapeït, de brancatge jove, farcit de pinyes, que cruixien en obrir-se baix el sol enlluernador. L'ombra era espessa, teba. Del mar ens arribava una ventolina salnitrosa que, en passar sobre els pins, pentinava els ramages alts. La tarda llenegava mansa cap a ponent, escampant dins la blavor del cel grapades de purpurines il·lumina des.

Allí, baix l'espessa pinassa, amb troncs de pins joves, que tallàrem amb la destal, i carritxeres de cabells resposos i aspres, ens adèsarem una barraca, ampla, un poc desgavellada, però que ens serviria per guardar els queviures i aixoplugar-nos si el temps esdevenia bruscós. En terra, fullaraca i porrasses seques, ens férem un jaç per dormir i descansar la fatiga de les hores de treball. Si la nit era fresquívol·la ens ajeuríem baix el sòtil esburbat de la barraca, si era calorosa ho faríem ben al mig del ras, cara a les estrelles, amarant-nos la pell de serena i rosada. El mul i el canet eriçoner acamparien a les amples, pasturant per la garri ga.

Abans que la fosca entràs de bon de veres dins el comellar, el meu cosí i jo anàrem a la font. Al peu d'un rocam, per una encletxa, brollava l'aigua, que, entre fenàs i jonquet, se perdia dins la mol·sa d'un seregall. Vora el brollador, on el rocam formava un buit, com boca de cova, amb pedres i fang, férem un parany per embassar-se l'aigua. Allí ompliríem el gerricó, abeuraríem el mul i ens rentaríem, acabada la feina, a l'hora tardana.

Quan tornàrem a la barraca -li dèiem el "ranxo"- era nit tancada. La fosca s'agombolava per tot arreu. Solament el cel guardava una miccia de celístia, i tota la volta blavosa estava farcida d'estels.

Els tres, amb nosaltres compartia la barraca En Biel Contillo, un vells d'aquells indrets que treballava sol i que, a les nits, ens juntàvem per estar més acompanyats,

ens despullàrem i ens ficàrem dintre. Ens servia de porta una branca de revell.

Fora, la nit s'omplia amb el cant dels grins i el repicar llunyà d'esquelles i picarols.

En Biel va despertar-nos quan s'aixecava el dia. Per l'escollat, la mar, frèvolament rissada, reflectia l'argent de l'auba. La fosca encara pasturava pel comellar de Font Salada, només el rocam abrupte del Puig Voltor esclafia de llum rosada.

En Biel, esclenxinat i encara en pèl, amb una abrivada va tirar-se unes quantes grapades d'aigua a la cara i al clotell. Era aigua fresca, serenada. Va escarrufir-se tot el cos. L'aigua, per transparències amb l'auba, prenia tonalitats rosa. Sense eixugar-se va posar-se els calçons.

-- Anit m'has tornat fer sa guita -va dir-li el meu cosí.

-- Devia escapsar-me ses banyes -va contestar empipat En Biel i, agafant els ormejos de la feina, va allunyar-se pel seregall.

Jo vaig romandre a les fosques. Vaig preguntar al cosí, però ell, que se rentava la cara també a grapades, no va sentir-me.

Després de vestir-nos i adesar les coses pel migdia, els dos, estenalles penjades al coll, enfilàrem el comellar.

El cosí, avesat a aquells quefers i ben ensenyat pel padrí, va assenyalar l'ordre a seguir donant fites clares: des d'aquell pinotell ramut, passant per l'ullastre esbrancat, fins a la pedra xapada. Va començar el treball, explicant-me com tenia que fer-ho per ser més retent. Amb la mà esquerra s'obria el pom de paumes obertes, a l'ull del garballó, mentre la mà dreta empunyava les estenalles i s'agafaven, una per una, les tres o quatre paumes del centre, sense obrir. Una estirada seca amb el cos i la pauma arrabassada passava a la mà esquerra. I així una vegada i altra fins a tenir

un bon grapat. Llavors se deixava a la baldana de la paumera i se començava de nou. Vaig començar. La primera estirada no fou prou abrivada i la pauma va llenegar dins les mordales de les estenalles, sense arrabassar-se. Vaig caure de cul. El cosí va riure. La segona va ser més forta, seca com un tro. El garballó va engronxar-se, les paumes tremolaren. La rompada vaig sentir-la com un esclafit dins el cervell. Per no caure altra vegada, vaig donar una passa enrera. El cosí va tornar a riure. La tercera va ser més encertada. Però, així i tot, el cervell semblava botir. Volia ensopir-me amb la feina, però cada estirada era una maçada al cap. I prest la correja que feia les estenalles al coll i l'espata, malgrat el coixinet, va anar clavant-se dins la carn. Era un treball feixuc i aclaparador. Abans del migdia ja estava retut, amb el cos capolat d'estirades i el cap foll.

Aleshores el comellar era un forn. El sol queia a portadores, enlluernador, emplomat, feixuc, arrabassant a la garriga bellugadisses cabelleres de flames. Al recer de les muntanyes, la vall, dormida al bataller de claror, semblava suspesa, inmòvil, amb una blavor ofegadora. Penjades per les branques, les cigales cantaven eixordadores. Ni un alè de vent. A flor de pell les bavarades mossegaven.

Vaig sentir enyorança de les carícies que la ventolina fresquívola i joguina de l'auga em donava a la pell i de la frescor del rou sobre els brins de les carritxeres.

El cosí, amb els braços de paumes arrabassades, va fer una garba que portàrem a l'estenedor..

I anàrem a la font. A l'ombra del penyal, la bassa era plena d'aigua tranquil·la, clara, de tornassolades transparències, reflectint els mugarons de les roques que eixumorejaven humitat. Mon cor va eixamplar-se. Ens despullàrem. Ens esquitxàrem. Ens rebolcàrem dins l'aigua i el fang, amb frisança, amb follia, fins que la carn

va galandir-se d'amaror. Vaig quedar-me quiet, dins la bassa, panxa a l'aire, gaudint l'ombra del penyal, la fescor del bany, la blavor esmorteïda del cel i el cant eixordador de les cigales. El cosí s'eixugava al sol quan ens va arribar la primera bufada d'un ventet de llebeig.

Baixàrem a la barraca. En Biel ja tenia l'olla en el foc. El cosí va ajudar-li a fer l'arròs; aquell arròs de paumer, fet amb ceba, domàtiga, monjetes tendres i trossets de patata.

Els dos parlaven mentre el meu pensament llenegava sobre el paisatge i els meus ulls fitaven el blau intens de la clapa de mar, amarar-se de llunyanies.

-- Tant si vols com si no vols, t'obrin els ulls, home!! -vaig adonar-me de lo que deia En Biel; als ulls li lluïen espurnes de rancúnia- Et trenques l'ànima pasturant dins la garriga, treballant com un boig de sol a sol, o de fosca a fosca, menjant arròs amb patata, jaguent sobre quatre porrasses, foll de soletat, i ¿per què?

En Biel, amb una abrivada de rabiura, esvergà guitza a una pinya que va esclafar-se a la roda del carro, amb un esclat de cruixits.

-- A l'hora de vendre les paumes, ells et posen el preu, i, per si això fos poc, per cobrar t'obliguen a anar a comprar a casa seva, on també et posen el preu de lo que et venen. I així ens tenen: aficats dins la misèria, plens de merda fins al coll.

En Biel va callar. Estossegà; i un gargall, escopit amb força, va esclafar-se un tros lluny, sobre la fullaraca. Va continuar, després, vomitant un gorgoll de parau les protestatàries, adobades de rancúnia i fàstic. Era una brostada de rebel·lia.

-- Tens tota la raó -va dir-li el meu cosí- però ara estàs de mala llet per lo de la dona.

-- No, lo de la dona es qüestió apart.

Dinàrem de l'arròs amb patata. A la tarda, després d'una estona de sesta, a l'ombra espessa dels pins, que en lloc de dormir vaig passar-me el temps espolsant mosques, unes mosques emblavissades i empipadores, tornàrem a la feina. Tornàrem al comellar a "trençar-nos l'ànima dins la garriga", com va dir En Biel.

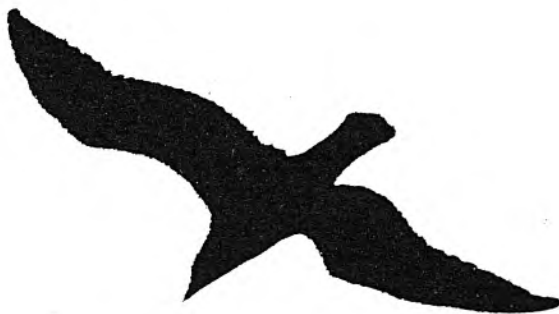
Xoric de Son Xona

Dibuixos: Joan Ray

QUAN EL SOL TRENQUI
LA MATINADA VESTIDA DE ROSELLA;
I EL MEU PENSAMENT DESITGI
MORT;
EMPRESONADA
DE SENTIMENTS;
RIALLES
PARAULES:::::::::::QUE HO OFEGUIN TOT
.....! VULL VIURE !
Sense necessitat de foc
que faci bullir la meva sang
sense que unes mans
embrutin el meu cos
sense repugnar una besada.
! VULL VIURE !
QUAN DEMÀ,
EL SOL TRENQUI
LA MATINADA VESTIDA DE ROSELLA.

Antònia

Esports

- Encara que aquest mes no ens ocupem en profunditat de l'ESPORT ESCOLAR, cosa que havíem promés i que esperam fer en breu, a la nova secció "GRUMALLONS" hi trobareu una primera impressió amb motiu de la DIADA que tengué lloc a Capdepera el passat dia 11.

- Hem de dir ben fort que, actualment, el CLUB PETANCA CALA RAJADA és, amb tota seguretat, un dels millors de la seva categoria. Si no hagués tengut un començament de lliga dubitatiu, ara estaríem parlant de pujara SEGONA CATEGORIA. Hem perdut el compte de les setmanes que duen a perdre un partit. Per cert, els rumors que apuntàvem de canvi de terreny de joc, se varen confirmar, per bé que no s'han pogut de traslladar gaire lluny: sols dues illes dins el mateix carrer.

- És pròxima a inaugurar-se la nova BOLERA AUTOMÀTICA que s'està muntant en el soterrani del edifici d'ES BUFALO. Se ens ha dit que, com que BOLOS I PETANCA s'agrupen en una sola FEDERACIÓ, és ben provable que el CLUB PETANCA CALA RAJADA constitueixi una secció de bolos per participar en el campionat corresponent.

- L'ESCOLAR no ha fitxat cap entrenador que substituís En MIQUÈL BESTARD. Devien trobar que per lo que queda de temporada no ho pagava. Provablement, les aspiracions econòmiques dels possibles candidats no eren a l'abast del club verd-i-blanc.

- Mentre, veim que és En PEP GALLEGO el qui dóna ordres i dirigeix l'equip. I això que, per no ser menys, també ha dimitit. Un poc estrany sí que ho és això de que l'Ex-President faci d'entrenador.

- Oficialment, aleshores és President de l'ESCOLAR, En PEP GOMEZ QUINTERO GARAU. A la pràctica, sabem que En GALLEGO segueix al front del Club. Segons se ens ha dit, el motiu de presentar la dimissió ara, sense esperar al 30 de Juny, no és altre que el de possibilitar unes ELECCIONS ANTICIPADES per tal que el nou president pugui tenir temps de planificar la propera temporada.

- Parlant de NOU PRESIDENT, fins ara no coneixem més que una CANDIDATURA OFICIOSA. És la d'En MATEU MERCANT SIRER "CASTUS". Candidatura un tant sorprenent si tenim en compte que En Mateu no ha estat mai molt aficat dins el món del futbol. Ell és un home del PSOE, i algú hi ha volgut veure una maniobra política darrera tot això. Nosaltres, que en principi volem creure en la bona fe de les persones, esperam que, tant la candidatura d'En Mateu Mercant (si se confirma), com les de tots els qui se presentin a les ELECCIONS, no tinguin altra finalitat que la de treballar pel bé de l'ESCOLAR.

- El BALANÇ se sol fer al final de cada exercici. Per això, ara no és hora de jutjar el resultat del fitxatge d'En TORRENS, En SOCIAS, N'AGUILÓ, En GUTIERREZ i En SANCHEZ. Lo únic que podem dir és que l'ESCOLAR segueix capficat a la cua de la classificació, lluitant desesperadament per conservar la categoria. Si això s'aconsegueix tots direm que aquells fitxatges varen ésser un encert. Si no...